

ARTIK İSTİYORUM

Sena ÇELİK

ARTIK İSTİYORUM

Okulda bir sınıftan bir diğer sınıfa koşturuyorduk.
Elimde koca koca kutular kaç kat çıkarttım indirdim hatırlamıyorum.
Yorgunluğum onları görünce hiç yaşanmamış,
sanki sabah beş güneşi doğurarak yola çıkmamışız gibi,
konuşmaktan sesim kısılmamış gibi
her görüşümde her sohbet başlatışımda bir gülümsemeyeyle eriyip gidiyor.
Kendimi bir anda hayat bayram olsa diye bağıra bağıra zıplarken buluyorum.

Yine böyle hissettiğim bir gündü.
Akşam üzeri herkes koşturup oyun oynarken o sessiz sessiz oturuyordu bir yanda.
Yanına oturdum ben de beraber oynamaya ikna etmek için.
Konuştuk bir müddet, ağlamaklı sesini dinledim.
Hevesliydi ama yapamıyordu.

İlk günüydü yatılı okulda daha hiçbir şey bilmiyordu,
biraz korkuyordu hatta. İkna edemedim onu.

Sonra da ikna etmek için çabalamamın
gerekmediğini fark ettim.

Yanında birilerinin olduğunu görmeye daha çok ihtiyacı vardı oyun oynamaktansa.
Adı gibiydi,

o da hayat gibiydi.

İçinde neşesi de hevesi de hüznüleri, durgunlukları da vardı.

Hepsinin harmanıyla yaşıyordu.

Benimle gelmedi, yürüdü gitti.

Arkasında ne yapabilirim düşünceleriyle birlikte beni bıraktı.

Hava karardı, koşuşturmalar bitti ve herkes yataklarına çekildi.

Ben de artık kendi odama gidiyordum.

Koridorun sonunda miniklerimin odasının ışıklarının yandığını gördüm.

Sarılmışlardı birbirlerine, gözleri dolu.

Durdum ve baktım onlara

yarın buradan gidecek ve

kendi işlerine dönecek olmanın

içimde yarattığı ezilmeyle birlikte.

Onların gerçeklerine sadece dokunabiliyordum.

Hadi bakalım dedim ben buradayım, sizinleyim.

Uyuyana kadar da yanınızda kalacağım.

Çarşafalarını serdik yataklarına.

Yıldız topladık sonra okuduğum kitapta.

Yorgun sesim ninni oldu, Jiyan bana bakıp gülümsüyordu.

Gözleri uykuya yenik düşene kadar beni görüyordu.
Sevinçle hüznün aynı anda yaşanabilmesinin
ne garip bir şey olduğunu hissettim ben de o odada.

Ertesi gün oldu.
Bir şekilde buluyorduk birbirimizi onunla.
Yaptığım deneylerimi kaçırmadı.
Meraklı bakışları takip etti beni gün boyunca.
Bugün benimle oyun oynayacak mısın diye sordum.
Dünkü ses tonunun tereddüttü gitmiş yerini heyecana devretmiş bir onay verdi.
“Evet, artık istiyorum.”

Güven iki sözcükmüş meğer.
Bağ kurmak gökyüzüne serilen bir çarşafmış masallarda.
Sonu
küçük kolları beni sıkıca sararken bilim otobüsüne dönmek zorunda olmamla
bitti.

Onu Gözpınar’da bırakmış olmanın burukluğu kaldı.
Ben yanında kalamadım
ama ümidim şudur ki
Sena ablasına verdiği sözler
tutsun ellerinden.

Sena ÇELİK
Fen Bilgisi Öğretmenliği 4